

ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ

328 Μ.Ε.

ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΡΛΕΝ; ΑΝΑΡΩΤΙΟΤΑΝ, ενώ η φλόγα του πυρσού του τρεμόπαιζε δελεαστικά πάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν προς τα κάτω, στο σκοτάδι. Ο ήλιος είχε χαμηλώσει, και θα του έπαιρνε αρκετά λεπτά για να γυρίσει στο μέρος όπου είχε κατασκηνώσει, όμως τα σκαλοπάτια τον προσκαλούσαν με ένα τρόπο που δεν μπορούσε να εξηγήσει.

Ο Κομπ και ο Ράγκεν τον είχαν προειδοποιήσει γι' αυτό. Η σκέψη ότι μπορεί να έβρισκαν θησαυρούς σε χαλάσματα ήταν τρομερά ελκυστική για ορισμένους Αγγελιοφόρους και τους έκανε να παίρνουν ρίσκα. Ανόητα ρίσκα. Ο Άρλεν ήξερε πως ήταν ένας απ' αυτούς, ωστόσο δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στην εξερεύνηση των «χαμένων σημείων του χάρτη», όπως το είχε θέσει ο Θεραπευτής Ρόνελ. Τα χρήματα που έβγαζε δουλεύοντας ως Αγγελιοφόρος χρηματοδοτούσαν αυτές τις εξορμήσεις, που κάποιες φορές τον απομάκρυναν ολόκληρες μέρες από τον κοντινότερο δρόμο. Παρ' όλες όμως τις προσπάθειές του, δεν είχε βρει παρά μόνο ό,τι απομεινάρια είχαν αφήσει οι προηγούμενοι επισκέπτες.

Οι σκέψεις του γύρισαν στη στοίβα από τα βιβλία του παλιού κόσμου που είχαν γίνει σκόνη όταν είχε προσπαθήσει να τα πάρει στα χέρια του. Στη σκουριασμένη λεπίδα που είχε καρφωθεί στο χέρι του και του 'χε προκαλέσει τέτοια μόλυνση, που ένιωθε λες κι ολόκληρο το μπράτσο του καιγόταν. Στο κελάρι που είχε καταρρεύσει, παγιδεύοντάς τον για τρεις μέρες, ώσπου κατάφερε να βγει από 'κεί σκάβοντας, χωρίς να του μείνει έστω ένα μπουκάλι για τον κόπο του. Το κυνήγι των χαλασμάτων ποτέ δεν απέδιδε και το ήξερε πως μια μέρα θα τον σκότωνε.

Γύρνα πίσω, παρότρυνε τον εαυτό του. Φάε κάτι. Έλεγε τα φυλαχτά σου. Ξεκουράσου.

«Που να σε πάρει η νύχτα», έβρισε τον εαυτό του ο Άρλεν και άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια.

Ωστόσο, παρότι τα είχε βάλει με τον εαυτό του, η καρδιά του Άρλεν έτρεμε απ' τον ενθουσιασμό. Ένιωθε πιο ελεύθερος και πιο ζωντανός απ' ό,τι θα μπορούσε ποτέ να νιώσει στις Ελεύθερες Πολιτείες. Αυτός ήταν ο λόγος που είχε γίνει Αγγελιοφόρος.

Έφτασε στο τέλος της σκάλας, σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του στο μανίκι του και ήπια μια γουλιά νερό απ' το ασκί του. Έκανε τόση ζέστη που ήταν δύσκολο να το πιστέψεις ότι, μετά το ηλιοβασίλεμα, στην έρημο από πάνω του η θερμοκρασία θα έπεφτε σχεδόν σε επίπεδα παγετού.

Διέσχισε έναν τραχύ λιθόστρωτο διάδρομο, με τη φλόγα του πυρσού του να χορεύει στους τοίχους σαν δαίμονας της σκιάς. *Υπάρχουν άραγε δαίμονες της σκιάς; αναρωτήθηκε. Δεν αποκλείεται, τέτοιος γκαντέμης που είμαι.* Αναστέναξε. Υπήρχαν ακόμη πάρα πολλά που δεν γνώριζε.

Είχε μάθει πολλά τα τελευταία τρία χρόνια, ρουφώντας σαν σφουγγάρι τις γνώσεις άλλων πολιτισμών και τις εμπειρίες τους απ' τη μάχη με τα πυρηνογεννήματα. Στο Ανγιεριανό δάσος είχε περάσει ολόκληρες εβδομάδες μελετώντας τους δαίμονες του ξύλου. Στη Λάκτον είχε μάθει πως υπήρχαν και άλλες βάρκες, πέρα απ' τις μικρές πιρόγες των δύο ατόμων που χρησιμοποιούσαν στο Ρέμα του Τίμπετ και είχε πληρώσει την περιέργειά του για τους δαίμονες του νερού με μια ρυτιδιασμένη ουλή στο μπράτσο του. Είχε σταθεί τυχερός και είχε καταφέρει να στυλώσει τα πόδια του, να τραβήξει το πλοκάμι και να σύρει το πυρηνογέννημα έξω απ' το νερό. Καθώς δεν μπορούσε να επιβιώσει στον αέρα, το εφιαλτικό πλάσμα τον είχε αφήσει, γλιστρώντας και πάλι κάτω απ' την επιφάνεια. Πέρασε μήνες εκεί, μαθαίνοντας τα φυλαχτά του νερού.

Το Κάστρο της Ρίζον έμοιαζε πολύ με το σπίτι του, μιας και ήταν περισσότερο ένα σύμπλεγμα αγροτικών κοινοτήτων, που η μία βοηθούσε την άλλη να ξεπεράσει τις αναπόφευκτες απώλειες από τα πυρηνογεννήματα που περνούσαν τα φυλάγματα, παρά πόλη.

Όμως, το Κάστρο της Κράσια, η Λόγχη της Ερήμου, ήταν ο αγαπημένος τόπος του Άρλεν. Η Κράσια με τους τσουχτερούς ανέμους, εκεί που οι μέρες έκαιγαν και οι παγωμένες νύχτες ελευθέρωναν δαίμονες της άμμου από τις θίνες.

Η Κράσια, εκεί που πολεμούσαν ακόμα.

Οι άντρες του Κάστρου της Κράσια δεν είχαν επιτρέψει στον εαυτό τους να παραδοθούν στην απελπισία. Έδιναν νυχτερινές μάχες ενάντια στα πυρηνογεννήματα. Κλείδωναν τις γυναίκες και τα παιδιά τους στα σπίτια και

έπαιρναν στα χέρια το ακόντιο και το δίχτυ. Τα όπλα τους, όπως κι αυτά που κουβαλούσε ο Άρλεν, δύσκολα μπορούσαν να τρυπήσουν το σκληρό δέρμα των πυρηνογεννημάτων, όμως κέντριζαν τους δαίμονες, προκαλώντας τους αρκετή ενόχληση ώστε να τους εγκλωβίσουν σε φυλαγμένες παγίδες, μέχρι να ανατείλει ο ήλιος της ερήμου και να τους κάνει στάχτη.

Όσα κι αν είχε μάθει όμως ο Άρλεν, διψούσε να μάθει κι άλλα. Κάθε πόλη τού είχε μάθει κάτι που στις άλλες δεν το γνώριζαν. Κάπου εκεί έξω έπρεπε να βρίσκονταν οι απαντήσεις που αναζητούσε.

Έτσι είχε βρεθεί και σ' αυτά τα χαλάσματα. Μισοθαμμένη στην άμμο, ξεχασμένη σχεδόν, αναφερόταν μόνο σ' έναν ξεφτισμένο κρασιανό χάρτη που είχε ανακαλύψει ο Άρλεν. Η πόλη του Ήλιου του Άνοχ παρέμενε ανέγγιχτη για εκατοντάδες χρόνια. Το μεγαλύτερο μέρος της επιφάνειας είχε καταρρεύσει ή φαγωθεί απ' τον άνεμο και απ' τον ήλιο, αλλά τα κατώτερα επίπεδα, σκαμμένα βαθιά μέσα στο έδαφος, παρέμεναν άθικτα.

Ο Άρλεν έστριψε σε μια γωνία και του κόπηκε η ανάσα. Πάνω απ' το κεφάλι του, στο μουντό φως που τρεμόσβηνε, είδε ανάγλυφα σύμβολα, σκαλισμένα στους πέτρινους κίονες εκατέρωθεν του διαδρόμου. Φυλαχτά.

Ο Άρλεν πλησίασε τον πυρσό για να τα επιθεωρήσει. Ήταν παλιά. Αρχαία. Ο ίδιος ο αέρας που τα περιέβαλλε μύριζε κλεισούρα και αιώνες. Έβγαλε χαρτί και κάρβουνο απ' το σακιδιό του για να τα ξεσηκώσει και ύστερα, μ' έναν κόμπο στον λαιμό, προχώρησε παρακάτω, αναδύοντας απαλά τη σκόνη των αιώνων.

Έφτασε σε μια πέτρινη πόρτα στο τέλος του διαδρό-

μου. Πάνω της έφερε φυλαχτά, σκαλιστά και ζωγραφισμένα, ελάχιστα απ' τα οποία αναγνώριζε ο Άρλεν. Έβγαλε το τετράδιό του και αντέγραψε όσα ξεχώριζαν ακόμα, κι ύστερα πήγε να εξετάσει την πόρτα.

Έμοιαζε περισσότερο με μεγάλη πέτρινη πλάκα, παρά με πόρτα και ο Άρλεν γρήγορα συνειδητοποίησε ότι μόνο το ίδιο της το βάρος την κρατούσε στη θέση της. Έβγαλε το ακόντιό του και το χρησιμοποίησε σαν μοχλό, σφηνώνοντας τη μεταλλική του αιχμή στη σχισμή ανάμεσα στην πλάκα και τον τοίχο και προσπάθησε να την ανασηκώσει. Η άκρη του κονταριού έσπασε.

«Στη νύχτα!» βλαστήμησε ο Άρλεν. Τόσο μακριά απ' τη Μιλν, το μέταλλο ήταν σπάνιο και ακριβό. Αρνούνμενος να το βάλει κάτω, έβγαλε ένα σφυρί και μια σμίλη απ' τον σάκο του κι άρχισε να πελεκάει τον ίδιο τον τοίχο. Ο αμμόλιθος κοβόταν εύκολα, και σύντομα είχε καταφέρει ν' ανοίξει μια κόχη αρκετά μεγάλη για να περάσει από μέσα η λαβή του κονταριού του. Το ακόντιο ήταν χοντρό και στιβαρό και όταν αυτή τη φορά ο Άρλεν έριξε το βάρος του στον μοχλό, ένωσε την ογκώδη πλάκα να μετακινείται ελαφρά. Ακόμα και έτσι όμως, το ξύλο θα έσπαγε πριν καταφέρει να τη βγάλει απ' τη θέση της.

Με τη σμίλη, ο Άρλεν ανασήκωσε τις πέτρες του δαπέδου στη βάση της πόρτας, ανοίγοντας έτσι ένα βαθύ αυλάκι για να πέσει μέσα. Αν κατάφερνε να σπρώξει την πόρτα μέχρι εκεί, η αδράνειά της θα έκανε τα υπόλοιπα.

Ξαναγύρισε στο ακόντιο και δοκίμασε ξανά. Η πέτρα αντιστεκόταν, μα ο Άρλεν επέμεινε, σφίγγοντας τα δόντια απ' την προσπάθεια. Τελικά, μ' έναν τρομακτικό κρότο, η πλάκα γκρεμίστηκε στο έδαφος, αποκα-

λύπτοντας ένα στενό πέρασμα στον τοίχο, πιγμένο στη σκόνη.

Ο Άρλεν προχώρησε σ' έναν χώρο που έμοιαζε με ταφικό θάλαμο. Ο αέρας έζεχνε αρχαιότητα, ωστόσο φρέσκος αέρας απ' τον διάδρομο είχε ήδη αρχίσει να γεμίζει τον θάλαμο. Με σηκωμένο τον δαυλό του, είδε ότι οι τοίχοι ήταν γεμάτοι πολύχρωμες αναπαραστάσεις μικρών, στιλιζαρισμένων μορφών, που απεικόνιζαν αναρίθμητες μάχες ανθρώπων εναντίον των δαιμόνων.

Μάχες που οι άνθρωποι φαίνονταν να τις κερδίζουν.

Στο κέντρο της αίθουσας βρισκόταν ένα φέρετρο από οψιδιανό, λαξευμένο στο σχήμα ανθρώπου που κρατούσε ακόντιο. Ο Άρλεν ζύγωσε το φέρετρο και παρατήρησε τα φυλάγματα κατά μήκος του. Έκανε να τα αγγίξει και συνειδητοποίησε ότι τα χέρια του έτρεμαν.

Ήξερε πως απέμενε πολύ λίγος χρόνος μέχρι το ηλιοβασίλεμα, ωστόσο δεν γινόταν να φύγει τώρα, ακόμη κι αν αναδύονταν μπροστά του όλοι τους δαίμονες του Πυρήνα. Βαριανασαίνοντας, κινήθηκε προς το κεφάλι της σαρκοφάγου κι έσπρωξε με δύναμη, έτσι ώστε το καπάκι να γείρει στο πάτωμα χωρίς να σπάσει. Ο Άρλεν ήξερε πως έπρεπε να είχε αντιγράψει τα φυλάγματα πριν το κάνει αυτό, αλλά η ώρα που θα ξόδευε αντιγράφοντας θα τον ανάγκαζε να επιστρέψει το πρωί και απλώς δεν μπορούσε να περιμένει μέχρι τότε.

Το βαρύ πέτρινο καπάκι κινήθηκε αργά, και το πρόσωπο του Άρλεν αναψοκοκκίνισε απ' την προσπάθεια και οι μύες του σφίχτηκαν και φούσκωσαν. Ακριβώς πίσω του βρισκόταν ο τοίχος και στήριξε το ένα πόδι πάνω του για υποβοήθηση. Με μια κραυγή που αντήχησε σε ολόκληρο

τον διάδρομο, έσπρωξε μ' όλη του τη δύναμη, και το καπάκι γλίστρησε κι έπεσε με πάταγο στο έδαφος.

Ο Άρλεν δεν έδωσε σημασία στο καπάκι, κι έμεινε να κοιτάζει τα περιεχόμενα του πελώριου φέρετρου. Η φασκιωμένη σορός στο εσωτερικό του είχε παραμείνει εντυπωσιακά ανέπαφη, μα αυτό δεν αρκούσε για να του τραβήξει την προσοχή. Ο Άρλεν είχε μάτια μόνο για το αντικείμενο που κρατούσε σφιχτά στα δεμένα χέρια της. Ένα μεταλλικό ακόντιο.

Ο Άρλεν τράβηξε με σεβασμό το όπλο απ' την πειστωμένη λαβή του πτώματος και θαύμασε το πόσο ελαφρύ ήταν. Είχε μήκος μεγαλύτερο από δύο μέτρα απ' άκρη σ' άκρη, και το σώμα του είχε πάχος κοντά τρεις πόντους. Η αιχμή ήταν ακόμα κοφτερή μετά από τόσα χρόνια. Το μέταλλο ήταν άγνωστο στον Άρλεν, όμως το γεγονός αυτό σταμάτησε να τον απασχολεί μόλις πρόσεξε κάτι άλλο.

Το ακόντιο ήταν φυλαγμένο. Τα σκαλίσματα καταλάμβαναν όλο το μήκος της ασημένιας του επιφάνειας, φτιαγμένα με μια τέχνη άγνωστη στη σύγχρονη εποχή. Τα φυλαχτά δεν έμοιαζαν με όσα είχε δει μέχρι τότε.

Την ώρα που ο Άρλεν άρχισε να συνειδητοποιεί την τεράστια σπουδαιότητα της ανακάλυψής του, κατάλαβε σε πόσο μεγάλο κίνδυνο βρισκόταν. Ο ήλιος έδυε από πάνω του. Τίποτα απ' όσα είχε βρει δεν θα είχε σημασία αν σκοτωνόταν πριν να επιστρέψει στον πολιτισμό.

Αρπάζοντας τον πυρσό του, ο Άρλεν πετάχτηκε απ' τον νεκρικό θάλαμο και διέσχισε τρέχοντας τον διάδρομο, ανεβαίνοντας τα σκαλιά τρία-τρία. Ρίχτηκε ενστικτωδώς στα λαβυρινθώδη περάσματα, ευχόμενος τα γυρίσματα και οι στροφές που διάλεγε να ήταν τα σωστά.

Τελικά, είδε μπροστά του την έξοδο προς τους σκονισμένους, μισοθαμμένους δρόμους, αλλά ούτε μια ακτίνα φωτός δεν διακρινόταν απ' το άνοιγμα. Φτάνοντας στην έξοδο, είδε ότι ο ουρανός κρατούσε ακόμα πινελιές χρώματος. Ο ήλιος είχε μόλις δύσει. Μπορούσε να δει τον καταυλισμό του, και τα πυρηνογεννήματα είχαν μόλις αρχίσει να αναδύονται.

Χωρίς να σταθεί να το συλλογιστεί, ο Άρλεν άφησε τον δαυλό του να πέσει και όρμησε έξω απ' το κτίριο, σηκώνοντας σκόνη καθώς ελισσόταν ανάμεσα στους αναδύμενους δαίμονες της άμμου.

Ξαδέλφια των δαιμόνων της πέτρας, οι δαίμονες της άμμου ήταν μικρότεροι και πιο σβέλτοι, παρέμεναν όμως μια από τις δυνατότερες και καλύτερα θωρακισμένες ράτσες πυρηνογεννημάτων. Έφεραν μικρές, κοφτερές φολίδες, με ένα βρώμικο κίτρινο χρώμα που σχεδόν δεν ξεχώριζε απ' τα χαλίκια, αντί για τις γκριζες πλάκες στο χρώμα του κάρβουνου που διέθεταν τα ξαδέλφια τους της πέτρας και περπατούσαν στα τέσσερα, ενώ οι δαίμονες της πέτρας στέκονταν καμπουριαστοί στα δυο τους πόδια.

Ωστόσο τα πρόσωπά τους ήταν ολόγυια. Σειρές από δόντια προεξείχαν απ' τα σαγόνια τους σαν ράμφοι, ενώ οι σχισμές των ρουθουνιών τους ήταν τοποθετημένες πολύ πίσω, ακριβώς κάτω απ' τα μεγάλα, χωρίς βλέφαρα μάτια τους. Χοντρά οστά διαπερνούσαν τις φολίδες στο μέτωπό τους σαν αιχμηρά κέρατα, και στρέφονταν προς τα πάνω και προς τα πίσω. Τα μέτωπά τους συσπώνταν αδιάκοπα για να απομακρύνουν την παντοτινή άμμο, καθώς τα κορμιά τους χαμήλωναν στο έδαφος.

Και, κάτι που τους έκανε ακόμα πιο τρομακτικούς από τα μεγαλύτερα ξαδέλφια τους, ήταν ότι οι δαίμονες της άμμου κυνηγούσαν σε αγέλες. Σκόπευαν να συνεργαστούν για να τον στείλουν στον πυρήνα.

Με την καρδιά του να χτυπά δυνατά και έχοντας ξεχάσει την ανακάλυψή του, ο Άρλεν κινήθηκε ανάμεσα στα χαλάσματα με εκπληκτική ταχύτητα κι ευελιξία, πηδώντας πάνω από πεσμένους κίονες και θρυμματισμένα βράχια, καθώς άλλαζε συνεχώς κατεύθυνση για ν' αποφύγει τα πυρηνογεννήματα που υλοποιούνταν.

Οι δαίμονες χρειάζονταν μερικές στιγμές για να προσανατολιστούν στην επιφάνεια, και ο Άρλεν εκμεταλλεύτηκε αυτές τις στιγμές στο έπακρο, τρέχοντας προς τον κύκλο του. Κλώτσησε έναν δαίμονα πίσω απ' τα γόνατα και τον έριξε στο έδαφος, κερδίζοντας ακριβώς όσον χρόνο χρειαζόταν για να του ξεφύγει. Χίμηξε καταπάνω σ' έναν άλλον, για να βγει απ' τον δρόμο του την τελευταία στιγμή και έτσι τα νύχια του πυρηνογεννήματος έπιασαν αέρα.

Επιτάχυνε καθώς ο κύκλος κοντοζύγωνε, τότε όμως ένας δαίμονας στάθηκε στον διάβα του, και δεν υπήρχε τρόπος να τον αποφύγει. Το πλάσμα ήταν σχεδόν ενάμισι μέτρο ψηλό και είχε ξεπεράσει την αρχική του σύγχυση. Συσπειρώθηκε ακριβώς μπροστά του, σε ετοιμότητα, συρίζοντας με μίσος.

Ο Άρλεν βρισκόταν πολύ κοντά –ο πολυπόθητος κύκλος του απείχε μόλις μερικά μέτρα. Η μόνη του ελπίδα ήταν να εκτοπίσει το μικρότερό του πλάσμα και να βουτήξει στον κύκλο του πριν εκείνο τον σκοτώσει.

Χίμηξε καταπάνω του, και, καθώς γκρέμιζε το πλάσμα

στο έδαφος, το κάρφωσε ενστικτωδώς με το καινούργιο το ακόντιο. Κάτι έλαμψε με τη σύγκρουση και ο Άρλεν έπεσε με φόρα στο έδαφος. Σηκώθηκε μέσα σ' ένα σύννεφο άμμου και συνέχισε τον δρόμο του, χωρίς να τολμάει να κοιτάξει πίσω του. Πήδηξε μέσα στον κύκλο του κι επιτέλους, ήταν ασφαλής.

Λαχανιασμένος απ' την προσπάθεια, ο Άρλεν σήκωσε το βλέμμα του στους δαίμονες της άμμου που τον είχαν περικυκλώσει, με τις μορφές τους να διαγράφονται στο λυκόφως της ερήμου. Σύριζαν κι έγδερναν τα φυλάγματα, με τα νύχια τους να ξεσηκώνουν εκτυφλωτικές λάμψεις μαγείας.

Στο φως που τρεμόσβηνε, το μάτι του Άρλεν έπιασε τον δαίμονα με τον οποίο είχε συγκρουστεί. Απομακρυνόταν αργά απ' τους συντρόφους του και τον Άρλεν, αφήνοντας πίσω του ένα πηχτό, μαύρο χνάρι.

Τα μάτια του Άρλεν άνοιξαν διάπλατα. Κατέβασε αργά το βλέμμα του στο ακόντιο που έσφιγγε ακόμα στα χέρια του.

Η αιχμή ήταν βουτηγμένη σε ιχώρα δαίμονα.

Κατανικώντας την παρόρμηση να γελάσει, ο Άρλεν κοίταξε ξανά το πληγωμένο πυρηνογέννημα. Ένας-ένας, οι σύντροφοί του σταμάτησαν την επίθεσή τους στα φυλαχτά του Άρλεν και οσμίστηκαν τον αέρα. Έκαναν στροφή, ακολούθησαν με το βλέμμα τους το χνάρι του ιχώρα και ύστερα κοίταξαν τον τραυματισμένο δαίμονα.

Μ' ένα ουρλιαχτό, η αγέλη ρίχτηκε στο πλάσμα και το έκανε κομμάτια.

Το κρύο της νύχτας της ερήμου ανάγκασε τελικά τον Άρλεν να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' το μεταλλικό

ακόντιο. Είχε ανάψει φωτιά την ώρα που έστηνε τον καταυλισμό του νωρίτερα, οπότε την ανασκάλεψε, αναζωπυρώνοντας τις φλόγες και έτσι κατάφερε να ζεστάνει τόσο τον εαυτό του, όσο και κάτι για βραδινό φαγητό. Ο Δρομέας της Αυγής ήταν δεμένος και σκεπασμένος με κουβέρτα μέσα στον κύκλο του και ο Άρλεν τον είχε βουρτσίσει και ταΐσει πριν φύγει για να εξερευνήσει τα ερείπια, εκείνο το απόγευμα.

Όπως κάθε νύχτα τα τελευταία τρία χρόνια, ο Μονόχειρας εμφανίστηκε αφού βγήκε το φεγγάρι, δρασκελίζοντας τους αμμόλοφους και σκορπίζοντας τα μικρότερα πυρηνογεννήματα, για να σταθεί μπροστά στον κύκλο του Άρλεν. Ο Άρλεν τον χαιρέτισε όπως πάντα χτυπώντας τα δυο του χέρια. Ο Μονόχειρας βρυχήθηκε με μίσος, ως ανταπόδοση.

Όταν είχε πρωτοφύγει από τη Μιλν, ο Άρλεν αναρωτιόταν αν θα έβρισκε ποτέ τρόπο να κοιμηθεί, με τον θόρυβο του Μονόχειρα να σφυροκοπά τα φυλάγματα πάνω απ' το κεφάλι του, αλλά τώρα πια του είχε γίνει δεύτερη φύση. Ο προστατευτικός του κύκλος είχε αποδείξει ξανά και ξανά την αξία του και ο Άρλεν τον συντηρούσε με θρησκευτική προσήλωση, διατηρώντας τις πλάκες πάντα φρεσκοβερνικωμένες και μπαλώνοντας το σκοινί.

Μισούσε ωστόσο, τον δαίμονα. Τα χρόνια δεν είχαν φέρει μαζί τους τίποτα από την οικειότητα που ένιωθαν οι φρουροί στο τείχος του Κάστρου της Μιλν. Όπως ο Μονόχειρας θυμόταν ποιος τον είχε σακατέψει, έτσι κι ο Άρλεν δεν είχε ξεχάσει ποιος του είχε χαρίσει τις ζαρωμένες ουλές στην πλάτη και είχε κοντέψει να του στοιχίσει τη ζωή. Θυμόταν επίσης εννιά Φυλαχτές, τριάντα εφτά

φρουρούς, δύο Αγγελιοφόρους, τρεις Βοτανοσυλλέκτρες και δεκαοχτώ πολίτες της Μιλν που είχαν χάσει τις ζωές τους εξαιτίας του. Τι θα συνέβαινε αν τον χτυπούσε; Το όπλο είχε τραυματίσει έναν δαίμονα της άμμου. Θα επηρεαζόταν απ' τα φυλαχτά και ένας δαίμονας της πέτρας;

Χρειάστηκε όλη τη δύναμη της θέλησής του για να αντισταθεί στην παρόρμηση να βγει απ' τον κύκλο του για να το ανακαλύψει.

Ο Άρλεν δεν είχε καταφέρει να κοιμηθεί σχεδόν καθόλου μέχρι την ώρα που ο ήλιος έστειλε τους δαίμονες πίσω στον Πυρήνα, ωστόσο σηκώθηκε κεφάτος. Μετά το πρωινό, έβγαλε το τετράδιό του κι εξέτασε τη λόγχη, αντιγράφοντας επιμελώς όλα τα φυλάγματα και μελετώντας τα μοτίβα που σχημάτιζαν κατά μήκος του σώματος και της αιχμής.

Όταν τελείωσε, ο ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό. Πήρε άλλον έναν δαυλό και κατέβηκε ξανά στις κατακόμβες, για να ξεσηκώσει τα φυλάγματα που ήταν σκαλισμένα στην πέτρα. Υπήρχαν κι άλλοι τάφοι, και μπήκε στον πειρασμό να παραμερίσει κάθε λογική και να τους εξερευνήσει έναν-έναν. Μα αν έμενε κι άλλη μέρα, τα τρόφιμά του θα τελείωναν πριν φτάσει στην Όαση της Αυγής. Είχε ποντάρει ότι θα έβρισκε κάποιο πηγάδι στα ερείπια του Ήλιου του Άνοχ, και είχε όντως βρει, όμως η βλάστηση ήταν λιγοστή και δεν τρωγόταν.

Ο Άρλεν αναστέναξε. Τα χαλάσματα βρίσκονταν εκεί για αιώνες. Θα υπήρχαν ακόμη όταν επέστρεφε, κατά προτίμηση με μια ομάδα Κράσιων Φυλαχτών στο πλευρό του.

Όταν τελικά ξαναβγήκε έξω, η ημέρα ήταν προχωρημένη. Ο Άρλεν αφιέρωσε λίγο χρόνο να γυμνάσει και να ταΐσει τον Δρομέα της Αυγής κι ύστερα ετοίμασε ένα γεύμα για τον εαυτό του, χαμένος στις σκέψεις του.

Οι Κράσιοι φυσικά θα ζητούσαν αποδείξεις. Αποδείξεις ότι το ακόντιο μπορούσε να σκοτώσει. Ήταν πολεμιστές, όχι τυμβωρύχοι, και δεν θα χαράμιζαν ούτε έναν αρτιμελή άντρα σε μια αποστολή που δεν είχαν καλό λόγο να συμμετάσχουν.

Αποδείξεις, σκέφτηκε. Και το σωστό ήταν να τους τις δώσει ο ίδιος.

Με λιγότερη από μία ώρα ως το ηλιοβασίλεμα, ο Άρλεν άρχισε να προετοιμάζει τον καταυλισμό του. Έδεσε πάλι το άλογό του και έλεγξε τον φορητό κύκλο γύρω του. Ετοίμασε τον δικό του τρίμετρο κύκλο ως συνήθως και ύστερα έβγαλε μια σειρά από πέτρες φυλαγμάτων και τις έστησε γύρω του, σε έναν μεγάλο εξωτερικό δακτύλιο, με διάμετρο γύρω στα δώδεκα μέτρα. Τοποθέτησε τις πέτρες σε λίγο μεγαλύτερες αποστάσεις απ' το συνηθισμένο, ευθυγραμμίζοντάς τις προσεκτικά με τις διπλανές τους. Υπήρχε κι ένας τρίτος φορητός κύκλος στους σάκους της σέλας του –ο Άρλεν είχε πάντα μαζί του έναν εφεδρικό– και τον έστησε κι αυτόν στον καταυλισμό, στην άκρη του μεγάλου κύκλου, κοντά στην περιφέρεια.

Όταν τελείωσε, ο Άρλεν γονάτισε στον κεντρικό κύκλο με το κοντάρι στο πλευρό του και ανάσανε βαθιά, καθαρίζοντας το μυαλό του απ' οτιδήποτε μπορούσε να του αποσπάσει την προσοχή. Δεν παρατήρησε τον ήλιο που έδυε και την άμμο που έφεγγε πάνω απ' τον ορίζοντα, πριν πέσει το σκοτάδι.

Οι γοργοκίνητοι δαίμονες της άμμου αναδύθηκαν πρώτοι και ο Άρλεν άκουσε τα φυλάγματα του εξωτερικού κύκλου του να σπιθίζουν και να τριζοβολούν κρατώντας τους μακριά. Λίγες στιγμές αργότερα, άκουσε το μουγκρητό του Μονόχειρα, που σκόρπιζε τους μικρότερους δαίμονες μακριά απ' τον δρόμο του, καθώς πλησίαζε τον εξωτερικό δακτύλιο του Άρλεν. Ο Άρλεν τον αγνόησε, και συνέχισε ν' αναπνέει, με τα μάτια κλειστά και το μυαλό του γαληνεμένο. Η έλλειψη αντίδρασης κατάφερε να εξοργίσει τον δαίμονα ακόμα περισσότερο κάνοντάς τον να αρχίσει να χτυπάει το πλέγμα με λύσσα.

Η μαγεία έλαμψε, ορατή ακόμα και πίσω από κλειστά βλέφαρα, αλλά ο δαίμονας δεν συνέχισε την επίθεσή του αμέσως. Άνοιξε τα μάτια του κι είδε τον Μονόχειρα να γέρνει το κεφάλι του παραξενεμένος. Ο Άρλεν επέτρεψε στον εαυτό του να χαμογελάσει ανόρεχτα.

Ο Μονόχειρας χτύπησε ξανά τα φυλαχτά και κοντοστάθηκε πάλι. Αυτή τη φορά, ο δαίμονας άφησε μια διαπεραστική κραυγή, στύλωσε τα πόδια και τίναξε το καλό του χέρι προς το πλέγμα, με τα νύχια προτεταμένα. Έγειρε μπροστά, λες κι έσπρωχνε γυάλινο τοίχο, ουρλιάζοντας απ' τον πόνο καθώς διπλασίαζε και τριπλασίαζε την πίεση πάνω στα φυλαχτά. Η μαγεία πετάχτηκε οργισμένη, σαν ιστός αράχνης, από τα σημεία όπου τα νύχια του είχαν χτυπήσει το φράγμα και, καθώς ο δαίμονας έσπρωχνε, μπορούσες να δεις τη μαγεία να κάμπτεται, ορατή, στον αέρα.

Μ' έναν ήχο που πάγωσε ακόμα και το ήρεμο μυαλό του Άρλεν, ο δαίμονας της πέτρας τέντωσε τα θωρακισμένα του πόδια, πέρασε με φόρα μέσα απ' το πλέγμα,

και σωριάστηκε μέσα στον εσωτερικό δακτύλιο. Ο Δρομέας της Αυγής χλιμίντρισε και τράβηξε το σκοινί στα πόδια του.

Ο Άρλεν σηκώθηκε την ίδια ώρα που σηκωνόταν ο Μονόχειρας και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Οι πιο αδύναμοι δαίμονες της άμμου προσπαθούσαν απελπισμένα να επαναλάβουν το κατόρθωμα του Μονόχειρα, όμως οι πέτρες με τα φυλάγματα ήταν τοποθετημένες με ακρίβεια, και κανένας τους δεν μπορούσε να μαζέψει αρκετή δύναμη ώστε να περάσει. Ούρλιαξαν με απελπισία στο φράγμα κι έμειναν να παρακολουθούν την αναμέτρηση μέσα στον κύκλο.

Αν κι είχε μεγαλώσει από τότε που είχαν πρωτοσυναντηθεί, ο Άρλεν δεν ένιωθε λιγότερο μικροσκοπικός μπροστά στον Μονόχειρα απ' ό,τι εκείνη την πρώτη, τρομακτική νύχτα. Ο δαίμονας της πέτρας ήταν πέντε μέτρα ψηλός, από τα ονυχοφόρα του πέλαμα ως τις άκρες των κεράτων του, πάνω από δύο φορές το ύψος ενός άντρα. Ο Άρλεν χρειάστηκε να τεντώσει το κεφάλι του προς τα πάνω για ν' αντικρίσει το πυρηνογέννημα κατάματα, που με την σειρά του τον κοιτούσε ακλόνητο.

Το ρύγχος του Μονόχειρα άνοιξε διάπλατα για ν' αποκαλύψει συστοιχίες από δόντια κοφτερά σαν ξυράφια, που έσταζαν σάλια, και τέντωσε κοροϊδευτικά τα νύχια του, που έμοιαζαν με στιλέτα. Το θωρακισμένο του στήθος ήταν προτεταμένο, με το μαύρο του καύκαλο απρόσβλητο από τα γνωστά όπλα και έσειε μπρος-πίσω την αγκαθωτή ουρά του, που ήταν τόσο βαριά, ώστε μπορούσε να συντρίψει άλογο με ένα μόνο χτύπημα. Το σώμα του ήταν καψαλισμένο και κάπνιζε

απ' τη μάχη του με τα φυλαχτά, όμως τα προφανή τραύματά του κατόρθωναν μονάχα να κάνουν το πυρηνογέννημα να μοιάζει ακόμα πιο επικίνδυνο, έναν τίτανα τρελαμένο απ' τον πόνο.

Τα δάχτυλα του Άρλεν σφίχτηκαν γύρω απ' το μεταλλικό ακόντιο, και δρασκελίσε τον κύκλο.